

bec není. Nehledíc k tomu nemůže býti v daném případě řeči o porušení oné zásady. Předpis Šu 475 odstavec druhý tr. ř. ustanovuje, že v případě, v němž rozhodoval okresní soud o činu, který je přečinem neb zločinem, dlužno rozsudek k návrhu státního zástupce zrušiti a zavésti řízení podle zákona. Tomu bylo tak i v provedeném případě. Poněvadž citovaný zákonný předpis nařizuje zrušení rozsudku beze všeho omezení, mohou o dalším řízení platiti pouze všeobecné zásady trestního řízení, při čemž může sborový soud v otázce viny rozhodnouti zcela neodvisle od stanoviska, zaujatého v rozsudku zrušením podle Šu 475 odstavec druhý tr. ř., a není také nijak omezen ve výměře trestu, poněvadž jde o zcela nové a samostatné řízení. Byl i zmatečností, pro kterou byl rozsudek okresního soudu zrušen, trpěl ve skutečnosti jen výrok ohledně Viléma Č-y, musil býti zrušen rozsudek i ohledně stěžovatelky, ježto jednání její souviselo nerozlučně s jednáním Č-ovým, takže bylo nutno proti oběma jednati společně (§ 56 tr. ř.). Důvod zmatečností čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. nemá proto podstaty.

Čís. 2061.

Skutková podstata zločinu loupežné vraždy ve smyslu §§ů 134, 135 čís. 2 tr. zák. vyžaduje dvojího úmyslu: zavraždit a oloupiti; posléze uvedený úmysl musí tu býti aspoň již při předsevzetí vraždy.

Jest důvodem k opravnému řízení ve smyslu Šu 331 tr. ř., zodpověděli-li porotci otázku, zda obžalovaný spáchal loupežnou vraždu sice kladně, však s dodatkem »bez úmyslu«. Opravné řízení zahájiti jest i ohledně otázky, související s otázkou, jež vadně byla zodpověděna.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1925, Zm I 452/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Liberci ze dne 4. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy podle §§ů 134, 135 čís. 2. tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 Šu 344 tr. ř. uplatňuje zmatečnou stížnost, že přes odpor obhajoby bylo připuštěno opravné řízení pro domnělou nejasnost, pokud se týče neúplnosti zodpovězení otázky hlavní a pro rozpor, jenž se prý jevil mezi odpovědí na otázku hlavní a odpovědmi na dvě otázky dodatkové. Tím prý byly porušeny zásady řízení a přivoděna zmatečnost podle čís. 5 Šu 344 tr. zák. Stížnost je bezdůvodna. Porotcům byla dána tato hlavní otázka: »Jest obžalovaný Zdeněk V. vinen, že dne 20. února 1925 v R. proti Augustinu U-ovi v úmyslu, by ho usmrtil a násilím jeho osobě učiněným na se převedl cizí věci movité, zardousiv jej provazem, jednal takovým způsobem, že z toho vzešla smrt jeho?«. Odpověď porotců zněla: 1 hlas »ano« v úmyslu, 11 hlasů »ano«, bez úmyslu. Uvedenou právě otázkou byli porotci tázáni, zda obžalovaný spáchal vraždu loupežnou. K takto kvalifikované vraždě vyžaduje se podle ustanovení §§ů 134 a 135 čís. 2 tr. zák. úmysl dvojí;

úmysl, zavraždití, spojený s úmyslem oloupiti, při čemž poslednější úmysl musí tu býti aspoň již při předsevzetí vraždy. Hlavní otázka byla upravena ve shodě s citovanými ustanoveními a docházel v ní výrazu zločinný úmysl obžalovaného v obojím směru. Leč odpověď, kterou porotci dali na otázku (11 hlasů »ano« bez úmyslu), je očividně nejasnou, jak porotní soud důvodně uznal. Nevysvětát' z ní s naprostou určitostí, zda porotci chtěli vyloučiti zlý úmysl vůbec, či snad jen jeden z obou úmyslů a který. Výrok porotců byl tudíž ve smyslu zákona nejasným, poněvadž připouštěl několik různých výkladů a nebyl z něho poznatelným pravý smysl, který mu porotci přikládali. Ježto vada výroku dotýkala se podstaty věci, to jest otázky viny, bylo podle příkazu Šu 331 tr. ř. zahájeno právem řízení opravné, poněvadž pochybnosti, vzešlé o pravém mínění porotců, mohly býti odstraněny jen touto cestou. Porotní soud nesměl obejítí tuto jediné přípustnou cestu a nesměl, jak navrhovala obhajoba, vynéstí rozsudek osvobozující vzhledem k tomu, že na druhou dodatkovou otázku, týkající se trestnosti vylučujícího důvodu podle Šu 2 písm. b) a c), (pomnutí po případě pomatení smyslů v době spáchání činu), byla dána ve smyslu Šu 329 tr. ř. odpověď kladná (6 hlasů »ano«, 6 hlasů »ne«). Neboť tato dodatková otázka souvisela organicky s otázkou hlavní, tvořila s ní jednotný a nedílný celek a nebylo přípustno tuto jednotnost rušiti. Jest na snadě, že následkem nejasné odpovědi na otázku hlavní stala se pochybnou i správnost odpovědi na otázku dodatkovou, a bylo proto podrobiti i tuto opravnému řízení. Bez zahájení tohoto řízení rozhodoval by ve skutečnosti porotní soud o nejasnosti, pokud se týče odporu odpovědi samostatně bez účasti porotců a zasáhl by takto svémocně do řešení otázky viny, o níž rozhodovati jsou podle zákona oprávněni toliko porotci. Postup porotního soudu odpovídal proto úplně zákonu. Změnili-li porotci v mezích zákonně zahájeného opravného řízení svou odpověď jak na prvou hlavní otázku, tak i na druhou dodatkovou otázku, není obžalovaný oprávněn těžiti z původního výroku poroty. Bezdůvodnou zmatečnící stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2062.

Proti usnesení ve smyslu Šu 332 tr. ř., že se rozhodnutí odkládá do příštího zasedání poroty, není opravného prostředku; nelze je zejména napadati zmatečnící stížností (§ 344 čís. 6—8 tr. ř.).

Porotní soud rozhoduje samostatně o otázce promlčení, i když na otázku viny odpověděli porotci kladně (§ 317 tr. ř.).

Pro beztrestnost promlčením (§ 531 b) tr. zák.) stačí náhrada škody i po výroku porotců, však před vynesemím rozsudku.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1925, Zm I 457/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnící stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 21. dubna 1925, pokud jím byl obžalovaný Adolf L. uznán vinným přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák., napadající nález téhož soudu z téhož dne, jímž ve smyslu Šu 332 tr. ř. rozhodnutí ohledně zločinu vraždy Adolfa L-ovi za vinu kladeného odloženo